

19 59

NAŠA LUČ

6

Saprament, sakrament ali zakrament?

Stari oče je včasih v jezi zavpil nad nami, mladimi poniglavci: »Saprament, ali ne boš zginitil?« Ko smo doraščali, se nam je beseda saprament zdela premalo krepka, pa smo sami rajši rekali: sakrament. A ne kot otroci ne kot odrasli nismo vedeli, kaj ta beseda pravzaprav pomeni. In če vam sedaj povem, da beseda pride od latinske »sacramentum«, pa veste sedaj prav toliko kot prej, to se pravi, nič!

Besedo »sacramentum« smo Slovenci prestavili v zakrament. Ker beseda zveni tajinstveno, tuje, je nismo hoteli izgovarjati tako, kot je napisana, temveč smo jo rajši preimenovali v »sakrament« ali »saprament« in jo istočasno uporabljali kot — kletvico! Da, čudne reči je že doživela ta besedica, ki označuje vse kaj drugega kot kletev ali prekletstvo! — Kaj torej pomeni zakrament? Naj stvar razložim!

Ko je Kristus živel na svetu, ni hotel ljudem samo pridigati, temveč jim je hotel tudi pomagati, pomagati še zlasti potem, ko ga ne bo več v človeški podobi na zemlji. Zato je svojim apostolom — to so bili njegovi učenci, ki so vanj verovali — naročil, naj uporabljajo posebne kretnje ali znamenja in istočasno molijo posebej za to določene molitve. Vsem, ki se bodo takim obredom podvrgli, je Kristus obljubil posebno pomoč v najrazličnejših življenjskih položajih. Posebno pomoč je obljubil ob začetku življenja, ko se človek rodi, doraščajočim, ki pridejo v duševne stiske, tistim, ki postanejo polnoletni, onim, ki so težko bolni, vsem, ki hočejo stopiti v zakonsko življenje, in končno onim, ki se hočejo posvetiti dušnemu blagru bližnjega. Katoliška Cerkev kot naslednica Kristusa na zemlji je te obrede sprejela in jih skozi stoletja nudi vsem, ki so v različnih potrebah.

Sedem takih obredov imamo, sedem sredstev, s katerimi lahko obvladamo sleherno situacijo v življenju. Seveda ta srečstva ne učinkujejo magično kot kaka coprnija, zato njih prejem tudi ne deluje avtomatično kot vzvod, ki s premikom požarne stroj v delovanje. Človek ni mrtev stroj s topim mehanizmom, temveč živo bitje z

razumom in predvsem s svobodno voljo. Ti obredi, ta sredstva za obvladanje življenjskih situacij, ti zakramenti — tako se ta sredstva imenujejo — zahtevajo človekovo sodelovanje, zavestni pristanek ter zvesto in dosledno uporabo, šele potem nezmotljivo učinkujejo.

*M*otil bi se, kdor bi mislil, da je Kristus zakramente, postavil zato, da bi nam pomagali v gmotnih težavah. Za to so banke, posojilnice, naše roke, ki naj delajo in tako ustvarjajo proizvode in s tem zaslužek. Vsakemu človeku je Bog dal možnosti, da z lastnim pridom zasluži za življenje in tako obvlada gmotne težave.

Res je sicer, da je po svetu veliko NE-**ZAPOSLENIH**, da veliko ljudi strada, a temu ni kriv Bog, temveč človeška družba, ki je še vedno krivično urejena, ki ne deli pridelkov in zaslužkov tako, da bi vsak lahko živel. Namesto tega mečejo milijarde v oborožitev, delajo vojno, pohlepno grabijo bogastva in izžemajo soljudi ter jih na moderen način usužnjujejo.

Ta sedanjí položaj na svetu nam kaže, da je prava beda na svetu pravzaprav duhovna in duševna **BEDA**, to je, napačna naziranja ljudi, ki se za božje postave ne brigajo in v prah teptajo zapovedi: ne ubijaj — moralno in fizično, ne kradi, ne odiraj, ne laži. Zato pa Kristus tudi ni dal na razpolago sredstev, ki bi odpravila gmotne težave in zlorabe, temveč tista sredstva, ki odstranjujejo njih vzroke in korenine. Zakramenti so sredstva, ki našo pamet vodijo do pravih spoznanj in, kar je še bolj važno, našo voljo navajajo in utrjujejo, da delamo, kar je dobro in pošteno, z drugimi besedami, da spolnjujemo zapovedi, ki jih je dal Bog. Če bi vsi ljudje dosledno, zvesto prejemali zakramente, bi človeštvo na mah bilo srečno in zadovoljno, ker bi izginile vse krivice in zlorabe.

Kot sem že zgoraj omenil, je takih sredstev-zakramentov, ki nam dajejo moč, da vsak v svojem okolju, svoji dobi in slehernem položaju delamo dobro ter kot posamezniki in v človeški družbi pošteno živimo, sedem po številu. Imenujejo se krst, birma, obhajilo, spoved, maziljenje bolnikov, posvečenje staršev ter posvečenje duhovnikov. O vsakem teh zakramentov bom posebej spregovoril drugič. — J.

naša luč

VII. LETNIK - JULIJ 1959

*N*a nebu zvezdic milijon,
vsa noč je pozlačena,
milijon je ptic, milijon cvetlic,
a mati je le ena.

Utrinjajo se zvezdice,
cvelica bo uvela,
obmolkne ptica — nad teboj
le mati bo bedela.

Danilo Gorinšek

ALI SE RAZUMEMO?

Slovenci v zapadni Evropi imamo marsikaj lepega, a je vse tako priložnostno, slučajno, nesistematično. Vsak delavec za skupnost gara in se muči po svoje, ne vedoč ali ne meneč se za svojega soseda. Mnogi se ločeno trudijo za isto stvar, ko bi jo en sam mogel enako dobro ali še bolje napraviti za vse.

Od kod to?

MANJKA NAM SMISLA ZA ŠIRŠO POVEZANOST, KI BI OSTVARILA NEKO ZALEDJE ALI SREDIŠČE TER IMELA NEKO GLAVO.

Mi hodimo po izhojeni poti preteklosti.

Novi časi prinašajo nove potrebe in zahteve.

IZ TISOČEV NAŠIH NESEBIČNIH, POŽRTVOVALNIH IN VZTRAJNIH DELAVNOSTI V TUJINI MORAMO NAPRAVITI DELOVNO VRSTO, KI BO NASTOPALA SMOTRNO, UREJE-NO IN ENOTNO.

Le na ta način bomo Slovenci v izseljenstvu mogli uspešno vršiti nalogo, katero nam nalaga čas.

*T*o urejeno delovno vrsto skušamo uresničiti v SLOVENSKI IZSE-LJENSKI ZVEZI, ki naj bi vključevala vse organizirane Slovence v tujini ter jih družila v delu za naslednje cilje:

a) med slovenskimi izseljenci ohranjati in krepiti narodno zavest;

b) podpirati njihovo versko življenje;

c) nuditi moralno oporo in materialno pomoč;

č) obveščati svet o Sloveniji in Sloven-cih, njihovih težnjah in problemih;

d) vzporejati delo slovenskih izseljenskih organizacij v dosego teh namenov.

*S*lovenska izseljenska zveza ne misli biti neka verska organizacija. Podpiranje verskega življenja je med njenimi cilji, KER ŽELIMO ŽIVLJENJE IN DE-LO NAŠIH IZSELJENCEV POSTAVITI NA TRDNO PODLAGO, KATERO MO-RE NUDITI EDINO PRAVILNO POJMOVANO KRŠČANSTVO. Mi po-

trebujemo borcev, ki bodo imeli jasne poj-me o potrebah slovenstva v tujini in do-movini in se bodo znali za to tudi žrtvova-ti.

V izseljenstvu je pač tako, da stvar na-preduje le tedaj, ako imamo vrsto ljudi, ki točno vedo, kaj je dobro in kaj slabo, ter se znajo junaško žrtvovati za obrambo in napredek dobrega. To še posebno velja danes, ko smo zaradi razmer v domovini odtrgani od svojega naravnega oporišča ter se moramo boriti s čisto izrednimi te-žavami.

*K*ot nežne kapljice smo razkropljeni v morju tujine. Vse nas vabi in si-li, da bi čimprej pozabili na svojo posebnost ter se v vsem prilagodili okolju. Tu v resnici ni lahko vztrajati in držati glavo nad vodo, ker je treba stalno plavati proti toku. Kaj takega zmorejo samo močni zna-čaji. Samo ljudje, ki vedo, kaj hočejo.

»Med slovenskimi izseljenci ohranjati in krepiti narodno zavest« — je torej izred-no težko dosegljiv cilj.

A ne smemo se oplášiti!

Kdor nekaj v resnici HOČE, zanj bese-da »nemogoče« sploh ne obstaja. Nemogo-če postane mogoče. Vsakdanje življenje nam glede tega kaže čudovite primere.

Tudi mi HOČEMO!

S šolo, tiskom, narodnimi prireditvami, domačimi običaji, slovensko službo božjo itd. si bomo gradili košček domovine v tu-jini, narodu v ponos, nam samim v tolaž-bo, našim mlajšim pa v pobudo.

*T*oda čemu vse to?

Ali je smiselno plavati »proti toku« ter s tem mučiti sebe in druge? Ali ni pamet-neje »dvigniti roke« ter dopustiti, da raz-voj gre svojo pot? ...

V resnici mnogi tako mislijo in postopa-jo. Njihova prva skrb v tujini je popolno-ma se prilčiti okolici in pozabiti na svoj rod.

To je znak pomanjkanja značaja in srč-ne plemenitosti.

Plemenit in značajan človek ljubi svoj narod, čeprav mu življenje poteka v tui-

ni. Če je že njega samega beda ali nasilje poglano po svetu, ga njegovo zvesto srce priganja, da dela na to, da bi se razmere v domovini spremenile.

Naši bratje v domovini morejo bore malo storiti za svojo rešitev. Oni morajo molčati in biti »pridni«, ako si hočejo ohraniti golo življenje.

Mi smo svobodni. Mi ne smemo molčati! To bi bilo izdajstvo. Zato bo »obveščanje sveta o Sloveniji in Slovencih, njihovih težnjah in problemih« med poglavitnimi cilji naše povezanosti.

V najnovejšem času se je glede tega že nekaj storilo. V tujih jezikih so izšle knjige, ki nas in naše probleme predstavljajo svetu.

Hvala Bogu!

A tega je še vse premalo!

Mi vsi moramo zastaviti svoje sile, da nas bo svet bolj spoznal.

Ne pričakujmo, da bi svet govoril o nas, dokler mi sami ponižno molčimo ter se strahopetno skrivamo pod drugimi imeni...

Slovensko ime mora na dan!

Dobro pomnimo! Ako nas svet ne bo bolje spoznal, bo to v odločilnih trenutkih poglavitni vzrok naše ponovne pogube.

*

*A*li se razumemo, bratje in sestre?

Vse to, kar že imamo, moramo pomladiti, prikrojiti razmeram in časom ter povezati s splošno organizacijo, ki se imenuje: Slovenska izseljenska zveza.

Ako bomo slednjič le uspeli premagati svojo okorelost in starokopitnost, bodo za slovensko stvar v tujini in domovini nastali novi časi.

Hej, Slovenci, SMO ALI NISMO?!

V-ko.

Sto let škofijske stolice v Mariboru

Letos mineva 100 let od zelo pomembnega dogodka, ki je vplival na vernost naše ljudstva na Štajerskem in tudi na njegovo narodno zavednost. Že od 1228. leta je bila na Koroškem (severno od Dravogradu) v Labotski dolini majhna škofija, ki se je latinsko imenovala »lavantinska« škofija. V teku stoletij so ji dodali nekaj

župnij na Koroškem, nekaj na Štajerskem. Znova in znova so videli, da je št. Andraž zelo neprimeren kraj za stolico tej razsežni škofiji, pa nikoli ni prišlo do tega, da bi sedež prenesli kam drugam.

Slovinci okoli Maribora, Haloz in Slovenskih goric so bili pod graško škofijo zelo nezadovoljni, ker zanje ni bilo domačih

Pogled na Maribor, prestolnico naše zelene Štajerske.

dušnih pastirjev. Škofje so bili Nemci in se za Slovence niso dosti brigali, čeprav jih je bilo 200.000. Celo salzburški nadškof je večkrat opozarjal na to žalostno stanje.

Ko so se Slovenci v l. 1848. zavedli v večji meri svojih narodnih pravic, so skupno zahtevali duhovnikov, ki jim bodo govorili v slovenskem jeziku. Ta odločna zahteva je sprožila dogodek: premestitev škofijskega sedeža lavantinske škofije iz št. Andraža v mesto Maribor. Za to se je zelo zavzemal zlasti tedanji lavantinski škof svetniški Anton Martin SLOMŠEK, veliki narodni buditelj.

V Rimu so pristali na to l. 1857. Tedanji papež Pij IX. je rekel salzburškemu nadškofu: »Povejte Mariborčanom, da je zanje škofijski sedež, ki ga dobijo, velika milost, katere naj se vedno vredne izkazujejo!«

Seveda je bilo treba še dve leti, da se je ta odločba tudi izvršila. Poleg prenosa sedeža je šlo namreč tudi za to, da bi vse Slovence iz graške škofije podredili v duhovnem oziru mariborskemu škofu. V »Slovenskem Prijatelju«, ki je izhajal pred 100 leti, čitamo pozive rojakom ob slovensko-nemški jezikovni meji, naj pišejo škofom, da hočejo pod Maribor: »Potrebe vsega naroda se ne smejo prezirati, če se ravno ne more vselej zadostiti posameznim ljudem.«

Končno je prišlo maja leta 1859. v Ljubljano sporočilo iz št. Andraža na Koroškem: Meje škofije so na novo urejene in škof Slomšek se preseli v Maribor. Kar je koroških župnij, bo spadalo pod Celovec; kar je slovenskih na Štajerskem, pa pod Maribor.

Dne 16. avgusta je škof Slomšek zapustil Labotsko dolino in 19. avg. je prišel v Maribor. Slovesnost prenosa pa se je izvršila v nedeljo, 4. okt., z velikim slavljem in z veliko procesijo.

Tega dogodka se letos spominjajo po vseh farah na našem Štajerskem. Ogromnega pomena je za vernost naših ljudi. Je pa tudi velikega narodnega pomena in ta dogodek bi zaslužil državno in vsenarodno slavo.

V »Naši luči« se ga spominjamo tudi zato, ker je med nami izseljenci mnogo rojakov, ki so bili birmani od mariborskih

škofov in ki so vedno radi poslušali besedo cerkvenih nadpastirjev. Da so to besedo razumeli, da je bil to lepi domači slovenski jezik, to je v veliki meri zasluga Antona Martina Slomška ob dogodku pred sto leti.

Uči nas pa ta dogodek to: Slovenci moramo vedno stremeti po tem, da smo čim bolj združeni. — Imamo pravico ne le do slovenskih duhovnikov, ampak tudi do slovenskih škofov, naslednikov apostolov. Borba od pravic je dolgotrajna, toda kdo more za vedno braniti komu naravne pravice? Nihče! — Brez globoke vere je narodna zavednost na kaj slabih nogah! Zato po vseh državah, kjer smo: držimo skupaj, združujmo se, podpirajmo domačo službo božjo, vzdržujmo svoje slovenske duhovnike, društva in nastope!

T.

Bolnikom

Sveti Kamil Lelijski je bil mnogo bolan. Svoje bolezni je imenoval pet posebnih milosti.

1. Rana na desni nogi odprta in gnojna 46 let.

2. Kila, ki jo je zadrževal z železnim pasom 30 let.

3. Dva tvora pod desno nogo, ki sta mu oteževala hojo in jo spreminjala v pravo mučeništvo 25 let.

4. Žolčni in ledvični kamni so ga mučili 10 let.

5. Popolno pomanjkanje apetita, ki mu je pristudilo vso hrano zadnjih 30 mesecev njegovega življenja.

Ko je stregel bolnikom, je le s težavo hodil od postelje do postelje. Nekoč mu je zmanjkala opora in se je pri padcu zelo udaril. Bolniki, ki so bili manj bolni, so ga prosili, naj se odpočije. Pa jim je tako lepo odgovoril: »Otročiči, vaš služabnik sem.«

+

BRAT, KI TRPIŠ in tožiš, zakaj se vsaj s skromno molitvijo ne spomniš tistih, katere je Gospod obiskal s še hujšo boleznijo ...?

K.

Kaj sem našel?

O. F. DUDLEY

Rodil se je 1882., priznan novelist in mislec na obeh straneh Atlantskega morja, bil je anglikanski duhovnik štiri leta, dokler ni postal katoličan 1915., bil je posvečen kot katoliški duhovnik 1917., v svetovni vojni je bil ranjen, deloval je v Misijon-ski družbi za Anglijo. Kako je postal katoličan, naj sam pove!

»Moj prvi stik s katoliško Cerkvijo je bil deček, ki mi je plunil v šoli v obraz. Bil je večji kot jaz, zato sem potrpel. Spominjam se pa, da je bil rimo-katoličan. Naslednji stik je bila »magična laterna« — začetek kinematografa —, kamor me je pri-vedla moja mati. Na platnu se je prikazala podoba starega moža z velikim klobukom in v belem talarju. Mati mi je povedala, da je to rimski papež. Nekaj mi je ostalo v spominu in nikakor si nisem mogel zbrisati iz glave, da nekaj ni v redu z njim.

V šoli so me učili »angleško zgodovino« (kasneje sem odkril, da ni »angleška« in marsikaj niti »zgodovina«), ki je govorila, da nekaj ni v redu ne samo s papežem, pač pa z vso katoliško Cerkvijo. Papež naj bi držal v svojih pesteh ne samo Anglijo, temveč celo Evropo, da se je počasi vse izkvarilo, dokler ni skoraj izumrlo prvotno krščanstvo. Končno pa je prišla slavna reformacija, ki je odvrгла papežev jarem, obnovila pravo krščanstvo v luči »čistega evangelija« in dala tako veliki napredek Angliji.

Tako so me učili. In veroval sem. Kot vsi, sem tudi jaz rastel ter se nisem vpraševal, ali je vse to resnica, kar so me učili. Odločil sem se, da postanem anglikanski duhovnik. Vstopil sem v šolo, kjer pa, moram priznati, se nekako nisem znašel. Nisem spoznal, kaj naj kot duhovnik učim, saj so me profesorji vsak po svoje učili. Nasprotovali so si v bistvenih stvareh. Med dijaki je bilo neprestano razpravljanje in dokazovanje o najbolj osnovnih točkah religije. Tako sem nekako slutil, da mi anglikansko bogoslovje ne more dati pravega nauka.

Nekako v tem času sem šel v Rim na počitnice. Videl sem osebno papeža Pija X.

Videl sem ga v obraz, ki je bil obraz svetnika. Napravil je name velik vtis. Na tistem sem si mislil, da je nekako ostal dober vkljub temu, da je bil rimski papež.

Svojo prvo župnijo sem dobil na kmetih. Na koncu leta sva sklenila s kaplanom, da je bolje, da se razideva, ker se nisva mogla zediniti, kaj je pravzaprav krščanstvo. Potem sem bil v vzhodnem Londonu med proletarci, kjer sem odkril, da večina ni prav nič zainteresirana na veri. Župnija je imela okoli šest tisoč ljudi in od teh jih je prihajalo v cerkev morda sto ali dvesto. Vendar vse družabne prireditve so bile dobro obiskane.

Takrat mi je dal dober nauk pristaniški delavec, ki je živel prav nasproti cerkve, v katero ni nikdar vstopil. Vprašal sem ga, zakaj ne? Odgovoril mi je, da ne more najti razloga, da bi veroval nauk, ki ga učim, a je v polnem nasprotju, kar uči duhovnik »nizke cerkve« na koncu ulice. Nisem mu mogel v polni meri odgovoriti. In tudi meni je dal misel: »Zakaj neki bi kdo moral verovati, kar jaz učim?« »Ali: kakšno avtoriteto imam za svoj nauk?«

Zato sem začel spet študirati. Našel sem v anglikanski cerkvi mnogo nasprotij. Kar se tiče avtoritete, lahko verujete vse ali pa nič. Lahko ste v največji meri »visoka cerkev«, ki sprejema vse katoliške resnice razen o nezmotljivosti papeža, ali pa tudi skrajni modernist, ki zanika, da je Kristus Bog. Logično bi bil Sveti Duh, ki naj bi bil v anglikanski cerkvi, avtor nasprotnih resnic, saj ga je vsak zahteval zase.

V tem času sem dobil v roke knjigo, ki jo je napisal katoliški duhovnik, ki je sam bil nekoč anglikanec in ki je našel odgovor na vsa vprašanja v katoliški Cerkvi. Začel sem brati katoliške knjige, študirati zgodovino s katoliškega stališča o tem, kar katoliška Cerkev pravi sama o sebi. Primerjal sem edinost v njej z drugimi »cerkvami«, njen moralni nauk, ki ga oznanja dosledno in pogumno.

Nekoč sem šel mimo westminstrske katedrale v Londonu, vstopil sem in pokleknil pred najsv. Zakrament. Ura, ki sem jo tam preklečal, me je spremenila. Zdelo se mi je, da sem zgubil tla pod nogami. Začutil sem se tujca med ljudmi, dokler ne

rešim velikih vprašanj o »Rimu«, o maši, o spovedi. Poiskal sem znanega profesorja ter razpravljaj z njim, a odgovori me niso zadovoljili. Misel, da bi prešel k »rimski Cerkvi« mi je bila težka, kako bo tak prehod ranil moje starše in prijatelje, kako bom v trenutku »na cesti« brez pravega poklica...

Zakopal sem se v delo, da bi pozabil na vse, dokler me ni zdramil pogovor z nekim fotografom, ki ni imel nobene vere. Podobno mi je dejal kasneje neki judovski dentist: »Ako bi imel kakšno vero, bil bi rimski katoličan.« Začel sem spet študirati zlasti resnice o nezmotljivosti rimske Cerkve. Bral sem zgodovino od početka, preko cerkvenih očetov in vesoljnih zborov in počasi so predsodki padali.

Končno sem se odločil vprašati za mnenje katoliškega duhovnika. V londonskem Oratoriju me je mirno sprejel, odgovarjal na moja vprašanja in povabil, naj ponovno pridem, če hočem. Marsikaj sem spoznal v tem pogovoru: za duhovnika ni bilo »težkih vprašanj«, rad je priznal človeško stran v Cerkvi. Nikdar ni bil v »obrambi«. Spoznal sem, da prehod pomeni vstop v božje kraljestvo na zemlji in da je katoliška Cerkev to kraljestvo. Zato ne bom sam sebe napravil katoličana, pač pa me bo katoliška Cerkev. Moral bom v šolo, da bom prepričan o svoji veri in končno podvreči se bom moral avtoriteti, avtoriteti živega Boga.

Odločil sem se, pospravil svoje stvari in zapustil župnijo. V Oratoriju sem sprejel pouk in bil tudi sprejet v katoliško Cerkev. Morem dodati le, da sta oba anglikanska duhovnika, ki sta me tam nadomestila, sedaj duhovnika v katoliški Cerkvi.

Dobro, in kaj sem našel?

Povedali so mi, da katoliška Cerkev vedno postavlja sebe pred Kristusa. Našel sem nasprotno, osebni odnos do Kristusa nikjer ne more biti tako močan kot prav v Cerkvi. Povedali so mi, da mi bo odvzeta svoboda mišljenja, da ne bom mogel več misliti sam za sebe. Našel sem nasprotno: katoliška Cerkev me je postavila na osnovno resnico, ki človeka osvobaja. Povedali so mi, da katoliška Cerkev razpada in počasi izumira. Našel sem jo polno življenja božjega, polno milosti. Našel sem življe-

nje samo. Povedali so mi o duhovni tiraniji, pa sem našel ljubečo Mater, ki se briga s polno skrbjo za vse svoje otroke. In namesto pokvarjenosti sem našel svetost, ki je izven nje ne poznajo.

Našel sem tudi grešnike. Saj Kristusova Cerkev ne zlomi »nalomljenega trsa ali utrne pojemajočega stenja«. Kot dobri Pastir išče in vabi vse, kar se je zgubilo. Namesto sovraštva sem našel ljubezen tudi do ovac, ki so v drugem hlevu, do črede brez pastirjev.

Našel sem Kraljestvo božje na zemlji.

Vipavska

Julka Durn iz Knutange v Franciji je že 30 let zdoma. Kadar bere spodnjo pesem, se ji zdi, da sedi doma v Vipavi pod kakšnim latnikom ali cvetočo breskvijo, ter se spomni, kaj so ji njena stara Mat Krhnetova pripovedovali...

Vipavska burja, vinski grički,
zlati ptički, sonce žgoče
in nad vsemi skalni Nanos
kakor skrbni oče...

Le pogledjte vinske gričke!
Cerkvice na njih so v krogu,
bele cerkve, ovčke čuva
Mati božja v Logu.

To vipavska je dolina,
zemski raj in cvetno morje,
sadni vrt, ki ga spomladi
bela vila orje...

To dolino ogradili
so očaki tisočletni:
stari Nanos, sivi Čaven,
Javornik priletni...

Ostanimo, kjer smo zrastle:
v viharju in vročini,
dokler Bog nas ne pokliče
k lepši domovini...

Ob rudarski nesreči v

Merlebachu

Časopisi so poročali o veliki nesreči v francoskem rudniku. Med ponesrečenci je tudi nekaj Slovencev. Junakom, žrtvam, posvečamo ta članek v trajen spomin.

Zopet milo done zvonovi v okolici Merlebacha, noseč preko širnih poljan zadnji pozdrav svojcem v *jašku St. Fontaine* tragično preminulih rudarjev, katerim je 29. 5. 1959. strašna nesreča za vedno pretrgala nit življenja. V dvorano, kjer je mogoče še pred kratkim kraljeval ples in zabava, je včeraj tiho, a odločno stopila bela žena — smrt — in poudarila verz iz pesmi, ki pravi: »Odprta noč in dan so groba vrata!«

Videl sem 16 krst, ki stojé druga ob drugi ter kot neme, a žive priče strašnega dogodka jasno kličejo obiskovalcem edino večno veljavno življenjsko modrost: »Danes meni, jutri tebi!« Ravno to je modrost, katere se mi mladi fantje tako krčevito izogibljemo, to pa zato, da laže z obema rokama hlastno segamo po vseh mogočih zabavah ter vse to imenujemo z besedo »sreča«. Ravno ta dvorana je očiten dokaz, da je ta naša »sreča« le »fata morgana«, ki nas ziblje v podobno brezskrbnost ter nam v toliki meri zamegli oči, da ne vidimo ničesar več kot le — sami sebe. Da, bil sem na kraju, kjer so trenutno poravnani vsi spori in sovraštvo, kjer najde svojo mejo vsa hudobija, zahrbtnost in hinavščina ter zloba človeštva, na kraju, kjer se ne da nič več popraviti preteklost, ker je za večno zapečatila življenjsko knjigo božja služabnica — smrt.

Nujno je, da se zamislimo ob tem in pogledamo v svojo življenjsko knjigo ter uredimo svoje račune, da bomo lahko v miru zapustili ta svet, kajti — ne vemo ne ure ne dneva.

+

Poleg smrti pa je tukaj slavila veličastno zmago čednost, katere pomanjkanje preti danes z uničenjem vsega človeštva, to je *ljubezen pri reševanju ponesrečencev*. Našla je namreč smrt v plamenih celotna reševalna ekipa! Preprosti rudarji, ki so z nadčloveško hrabrostjo in požrtvovalnostjo darovali svoja mlada življenja za bliž-

njega in se pri tem niso vprašali ne za narodnost ne za versko ne za politično pripadnost pomoči potrebnih tovarišev. Niso vzeli za svoje vodilo merila, po katerih se danes kroji usoda celim narodom, ti preprosti ljudje sedaj ležé pred nami, nemi, negibni in nam govorijo: »Ljubite se med seboj!« Premnogim izmed nas je ta lastnost tuja, nočemo je poznati, čeravno nas sveta vera že 2000 let opominja k temu. Zato je nujno, da vsaj v duhu obiščemo te junake ljubezni, ki so nesebično darovali lastna življenja. Pojdimo v šolo te ljubezni vsi, tudi vi, visoki državniki, ki skušate z atomskimi bombami najti izhod iz labirinta, v katerega je človeštvo zašlo. Čujte glas tistih, ki so iz ljubezni do bližnjega darovali svoje življenje: *Edino ljubezen do bližnjega lahko reši svet pred katastrofo!* — Ti ljudje tukaj pred vami v preprosti rudarski obleki so s svojo žrtvijo vsemu pokazali pot do sreče in blagostanja.

In končno se ozrimo še na desetine svojcev, ki te dni brezmejno žalostni nemo stopajo ob krstah umrlih, ozrimo se na desetine nedolžnih otročičkov, ki milo proseč prožijo ročice k mrtvemu očku, ozrimo se na desetine žená, ki skušajo s potoki solzá oprati večno, strašno znamenje, katero je smrt vtisnila na njihove družine, nadalje pogledjmo še na desetine mater, očetov, bratov in sester, ki skušajo v solzah najti uteho in utešiti bolečine, ki jim razjedajo srce in duha! Šele ko vidimo vse to, bomo lahko delno doumeli strašno nesrečo, ki je mahoma zavila vse mesto v črmino. Spomniti se moramo tudi ponesrečencev, ki ležé v strašnih bolečinah po raznih bolnicah v Lyonu, v Parizu in drugod! Premnogi izmed njih nihajo med življenjem in smrtjo, mnogi so pa že zapisani smrti. Spomnimo se nanje in prosimo Boga, da bi jim dal tolažbe in moči v teh strašnih urah!

Ob koncu pa naj se nihče izmed nas ne loči v mislih od te strašne nesreče, ne da bi v duhu izrekel pokojnim poslovljne besede: »Gospod, daj jim večni mir in pokoj!« Svojcem pa na tem mestu izrekamo iskreno sožalje. Naj jih ljubi Bog telesno in duševno podpira v teh črnih, težkih dneh in v bodočnosti.

Lojze Stegel, rudar,
Merlebach, Francija

Ose je veselo, kar živi...

Vse je veselo, kar živi,
mene pa srce boli.
Pa zakaj si, srce, žalostno,
ko vedno si veselo b'lo.

Zdaj pa pojdem v puščavo,
na to goro visoko,
tam bom gledala ravno polje,
ravno polje, sinje morje.

Ljubček moj po morju gre,
grenke točim jaz solze.
Kaj pač reva čem zdaj storit',
kaj čem od žalosti umret'?

Iz dežele pod

TRIGLAVOM

Po novih določbah ne plača *carine* le izseljenec, ki se za vedno vrača v domovino. Drugim izseljencem tudi ne računajo *carine*, če nesejo s seboj, ko gredo na obisk, le toliko reči, ki so skupno vredne 150.000 din. Ako prinesejo s seboj večjo vrednost, morajo za to, kar je več, plačati *carino*. Vse, kar prinesejo izseljenci ali tujci iz tujine, darilni paketi in paketi z rabljeno robo pa so podvrženi plačilu uvozne *carine*. N. pr. za 1 kg kakáa je treba plačati 330 din *carine*, za kg čaja 1000 din, za 1 rjuho 625 din, za 1 brisačo 900, za brivski aparat 100 din, za 1 bicikelj 11.000 din, za par žen. nylon nogavic 250 din, za zimski plašč 5.000, dežni plašč 2.400, nalična peresa 130, za obleko 3.000, za žensko volneno obleko 800 din in podobno.

V Besnici pri Kranju se je vnel avtobus. Večina potnikov je dobila telesne poškodbe, trije otroci zelo hude. — Motorni vlak je zadel pri Hajdini blizu Ptuja ob voz, ki je šel čez progo. Tomaž, Rudolf in Anica Osenjak, ki so bili na vozu, so bili na mestu mrtvi.

Poštna pristojbina za pisma so povišali na 20 din, dopisnice na 15 din; za tujino

pisma na 40 din, dopisnice na 20 din. — Brazilsko kavo so pocenili za 10%, drugo kavo še za več odstotkov, burmanski riž za 20%, poper, čaj, cimet za 20%, podobno južno sadje in začimbe.

Vas Primskovo je dobilo novo cesto do Litije. — V Hrastniku so odprli novo bančno in poštno poslopje. — V steklarni Rogaska Slatina so postavili novo veliko peč. — Mariborska mlekarna je dobavila iz Švedske del opreme za svoje obrate. — Nektanje zaklonišče v Ljubljani pod gradom so podaljšali tako, da je nastal pol kilometra dolg predor, skozi katerega bodo odslej vozili avtomobili z gorenjske strani na dolenski stran.

5000 ljudi je bilo navzočih ob odkritju spomenika pesniku Simonu Gregorčiču v Kobaridu. — V Dornberku je umrl 80-letni pisatelj Damir Feigl. — Baritonist Ivan Franci je slavil srebrni jubilej svojega umetniškega delovanja. Zdaj poje v zagrebški operi. — Pesnik in dramaturg Cvetko Golar je dočakal 80 let. — 100 let je dočkala tržaška Slovenka Elena Vončina.

Dobrepoljska dolina je še vedno brez vodovoda. — V Idriji so povečali od lani za 23% produkcije živosrebrne rude. Po opravljenem delu obsevajo rudarje z višinskim soncem, da bi odkrili ali zatrli morebitne okužbe in obolenje.

Okrožno sodišče je razsodilo, da bratje Avsenikovi niso nikjer pobrali svojih skladb »Rezka«, »Proti jutru« in »Tam, kjer murke cveto«, ampak da je to njihovo originalno delo. Ni nujno, da je vsaka alpska glasba že nemška oz. avstrijska. — Velikega filma »Quo vadis« v Sloveniji ne bodo predvajali, ker kaže življenje prvih kristjanov.

ZA DOBRO VOLJO

Hvala in zahvala. — Arabski kalif Manzur je govoril pred množico podložnikov v Damasku. Pri tem ni pozabil, hvaliti se na vsa usta, kaj je že vse dobrega storil za ljudi. »Poglejte na primer: kar vladam jaz v tej deželi, še ni bilo kuge.« — Neki Arabec na to na ves glas vzklikne: »Hvala vsemogočnemu Alahu, da ni poslal nad nas oba hkrati, tebe in kugo.«

† J. MUHIČ: 26. maja ponoči so našli na železniški progi blizu Wellingtona, Shropshire, Janeza Muhiča, ki je bil zaposlen v vojaških skladiščih Donnington. Rojen je bil 22. dec. 1939. v Jurni vasi pri Novem mestu. Prav za Božič 1957. je prišel na Angleško, kjer je imel strica. Po naravi je bil tih in miren in priljubljen pri vseh, ki so ga poznali. Kako se je nesreča zgodila, v trenutku, ko pišemo, še ni jasno. Pogreb je bil 2. junija na katoliško pokopališče v Wellingtonu, kamor ga je spremljala lepa množica tako Slovencev kot tudi Srbov in zastopniki Poljakov ter Litvancev. Tudi vojaštvo je poslalo zastopnika. Na grob je bilo položenih mnogo vencev. V domovini zapuščča starše, brata in pet sester. Vsem izrekamo iskreno sožalje. Pokojnemu Janezu pa: V miru počivaj v tuji zemlji!

† F. SMOGAVEC, Morris: V kraju High Wycombe je umrl 7. maja F. Smogavec, star 40 let. Imel je raka na želodcu. Pokopan je bil v istem kraju 13. maja. Tu zapuščča ženo Ano, roj. Simenčič. Tudi v domovini — bil je iz Maribora — zapuščča več sorodnikov. Njim in ženi naše iskreno sožalje. R. I. P.

Šmarnice smo letos lepo obhajali. Povsod je bilo lepo vreme. Tako v Londonu, kjer so šmarnice napolnile »Naš dom«, kot v Bedfordu, kjer smo v majniški procesiji nesli tudi podobo Marije Pomagaj iz naše kapele, pa tudi v Rochdale, kjer smo sami imeli malo procesijo na šolskem vrtu. Piknika so bili najbolj veseli otroci tako, da smo se zvečer kar težko poslovili.

London: Tudi v juliju, avgustu in septembru bo vedno na drugo nedeljo, t. j. 12. julija, 9. avgusta in 13. septembra ob 5. popoldan sv. maša s pridigo in po maši pete litanije z blagoslovom. Vedno tudi običajni sestanek s tombolo.

»Naš dom«. Prav pred štirimi leti smo se vselili v »Naš dom« v Londonu. Kupljen je bil na posojilo, ki smo ga odplačevali. Sedaj pa je neimenovani dobrotnik poravnal ves ostali dolg v znesku nad

1300 funtov. Neimenovanemu dobrotniku moremo reči le: Bog Vam stoterno povrni!

KRSTI: V cerkvi sv. Klare, Bradford, je bila krščena 21. maja Nataša Barbara Pungert. V cerkvi sv. Ivane Arške, Highbury, London, pa v nedeljo 7. jun. Alan in Jožefina Suzana Ivens. — Čestitamo!

Poroki: V cerkvi Brezmadežne, Haslingden, Lancashire, sta se poročila 4. maja Marija Želč in Jože Grčar. — Kot prva dvojica sta bila poročena v naši kapeli Marije Pomagaj v Londonu Marija Rustja in Adolf Perhaj. — Mnogo sreče!

Blagoslovi domov: V zadnjem času so bili blagoslovljeni domovi: Zupanov v Rochdale, Čuješev v Accringtonu in Punglerov (s špecerijsko trgovino) v Bradfordu.

Razširitev podjetja: Podjetje V. in H. Ivanovič v Haslingden, Lancashire, se je spet povečalo. Dosedaj je imelo zasedenega le nekako polovico obširnega tržnega poslopja (od koder tudi ime Market Works), zdaj pa je prevzelo še drugo polovico ter postavilo vanj stroje za izdelavo posteljnih pregrinjal. Tako je tedensko produkcijo dvignilo na 15 tisoč kosov. Kot čujemo, začne podjetje tudi v kratkem izvažati v Avstralijo in Novo Zelandijo.

CHARLEROI — MONS

Rojaki iz okolice Charleroi smo zaključili majnik z lepo slovesnostjo v Pironchamps v kapeli Fatimske Matere božje. — Pripravljamo za konec junija spet našo letno prireditev in se že veselimo rojakov, ki nas bodo obiskali iz Limburga.

V Mauraže je 25. 5. lepo krščansko umrl rojak Miha Primožič, upokojeni rudar, roj. 1900. v Hostnem v Beneški Sloveniji. Tu zapuščča ženo, štiri otroke, brata in sestro. Vsem izrekamo sožalje! — V Mont-sur-Marchienne je preminul upokojeni ru-

dar **Matevž Bončina**, roj. 1905. v Kanomlju nad Idrijo. — Gospod daj našim rajnim večni mir in pokoj!

Pomladni vetrovi in to čudno spremenjajoče se vreme ne dé dobro našim bolnikom. Mnogi se kar ne upajo ven.

Nesreča na cesti je spravila v bolnico Franca Kosca iz Bruslja in Draga Hartmana iz Dampremy. Njima in drugim v bolnicah želimo polajšanja in okrevanja.

LIEGE — LIMBURG

Skozi ves majnik so se rojaki iz Eisdena vsak večer zbirali k šmarnicam v kapelici sredi Cité-a. Posebno nekateri, mlajši in starejši, so pokazali priznanja vredno zvestobo. Marija jim tega ne bo pozabila.

Društvo sv. Barbare v Eisdenu je četrto nedeljo v majniku nastopilo z **lepo priveditvijo**. V režiji g. Rak Alojzija, mlajšega in ob sodelovanju g. Rogelj Štefana so igralci pripravili dve krajši igri, za kateri so med gledalci želi živo odobravanje. Krajevni izselj. duhovnik je imel priložnostni nagovor za materinski dan. Moški zbor pa je pod vodstvom g. Rogelj Vilija z ubranimi napevi narodnih pesmi prisotne tako navdušil, da mu dolgo niso pustili zapustiti pozornico.

Družabni večer je potekel v topli domačnosti.

POZIV

V Belgiji nas je več, ki so nam priznali pokojnino na podlagi belgijsko-jugoslovanske pogodbe. Belgijski delež pokojnine nam tukajšnje oblasti redno vsak mesec plačujejo.

Na izplačevanje jugoslovanskega deleža pa že drugo leto zastoj čakamo. Obljubljajo, da bo prišlo, toda od obljub se ne dá živeti. Se vidi, da poznajo nas izseljence samo, kadar moramo mi njim dajati. Slaba reklama po Belgiji za tako oblast, ki se hvali, kako skrbi za delovno ljudstvo! To je res „bratstvo in edinstvo“...! **JAVNO SEDAJ POZIVAMO, NAJ SE PRIZADETI ZGANEJO** in začno pošiljati svojim državljanom tu v Belgiji zaslužen pokojnino. Belgijskega denarja jim ne more manjkati, ko jim ga belgijski turisti vsako leto toliko prinesejo!

Eden prizadetih

KRST: Novi član cerkvenega občestva je postal krepki prvorojenec **Réné** v družbi g. **Kuder Thomas** v Boncelles-u. Hčerka Karina v družini g. **Aleksander Ackovič-Cappaert** je dobila ljubko sestrico **Kristino**.

Srečnima družinama iskreno čestitamo!

Naši bolniki: Ga. Jurešič iz Eisdena je po težki operaciji v Leutu že mogla zapustiti bolnico. — Enako je g. Ribič iz Mechelena kljub visoki starosti zelo hitro okrevail od dveh težkih operacij. — Ga. Cvahte Matilda iz Eisdena se je kratek čas mudila v zdravilišču pri Spa. — G. Fajs leži težko bolan na kliniki v Waterscheju. — G. Virant Alojz nevarno boleha na silikozi. — G. Trlep Anton iz Eisdena je trpel zaradi bolezni v želodcu. — G. Štefena Rogelj je zdravnik poslal na točen zdravniški pregled v zdravstveni dom v Lannu.

Omenjene in vse, za katere še ne vemo, prav iskreno pozdravljamo.

Želimo, da bi ob prejemu dodatkov za počitnice poravnali **naročnino** za tekoči letnik »Naše luči«.

PAS DE CALAIS

Letošnji zadnji dan majnika bo nam Slovincem v Pas-de-Calais ostal v trajnem spominu. V prvih popoldanskih urah so peš, s kolesi, avtomobili in avtobusi prihajale skupine rojakov iz Bruay, Liévina, Méricourta, Noyella, Lensa, Sallaumina in Meurchina proti cerkvi sv. Avgušтина v Vendin le Vieil.

Okoli štirih je naš zbor iz Bruay začel slovesnost s pesmijo »Mariji v tujini«. Msgr. Val. Zupančič je po kratkih uvodnih besedah v spremstvu krajevnega župnika Henri Herenguela in izs. duhovnika St. Kavalarja slovesno blagoslovil lepo podobo Marije Pomagaj. Po petih litanijah smo se posvetili Mariji, nakar je bila po maši telovska procesija. Naše zastave društva sv. Barbare, Bratovščine sv. rožnega

venca in Marijinega vrtca so spremljale Jezusa v presveti Hostiji.

Po zahvalni pesmi in blagoslovu je nepozabno lepa pesem »Marija, skoz življenje voditi srečno znaš« zaključila to lepo slovesnost.

Javljamo, da bo 14. julija izlet in romanje v **Bonsecours in mesto Tournai** v Belgiji in k sv. Riti v Vendeville. Iz Liévina odpelje avtobus ob 6.30, iz Sallaumines in Méricourt ob 6.45. Prijavite se pravočasno!

Sporočamo tudi spored romanja k **Mariji na Loreto**, ki bo 15. avgusta. Iz Méricourt odpelje avtobus ob osmih. Do 10. ure naj pridejo vse skupine skupaj, ker se takrat začne slovesna sv. maša s pridigo in skupnim obhajilom. Nato bo razvedrilo in oddih do dveh pop. Tedaj bomo začeli peti litanije in bo blagoslov prisotnih in tudi blagoslov avtomobilov.

Krščen je bil Erik Felicijan.

Sv. zakon so sklenili: Jožef Zorko z Marinette Debeire, Stanislav Vahtar z Muszkieta Ana Marija, Rudolf Sajč s Terezijo Brembor, Roman Dolinšek z Marto Gorecka. Srečno! —

Slovesno sv. obhajilo so slavili: Jean Talarčik, Jean Claude Kolenc, Stanislav Hasegncr, Martina Kolenc iz Bruay. Erik Kotar, Georges Žnidaršič, Bernardka Stopar, iz Méricourt-Mines. —Naj Marija vse sprejme v svoje varstvo.

Umrla sta **Jožef Žižek in Helena Babič**. Tragično je preminil Anton Satler, rojen 1887 v Ponikvi ob južni železnici. Cerkveni pogreb je bil 7. aprila. Bog bodi milostljiv njegovi duši.

PARIZ

V mesecih juliju in avgustu je sveta maša za Slovence ob pol šestih popoldne, od septembra naprej pa zopet ob petih (Kapela MONTCHEUIL, 35 rue de Sèvres, Paris 6e — métro: SEVRES-BABYLONE).

V zakramentu sv. zakona so povezali svoje življenjske poti naslednji: SKOK Anton in SENKINC Marija, oba doma iz Trnovca pri Ilirski Bistrici; GOLOBIČ Anton iz Semiča in KELENC Marta iz Velike Polane; GOMBAČ Anton iz Pregarij in MEZGEC Marija iz Slivja; PEČAR Albin iz Presnice in JERZ Irena, po rodu Poljakinja; BOŠTJANČIČ Jožef iz Harij in ZALIG Elizabeta iz Hotize; GOLOBIČ Matija in HOČEVAR Nežka iz Semiča; ŠLANDER Viktor iz Gnajske vasi in ARH Veronika iz Trbovelj; MEZGEC Karel iz Kovčič pri Slivju in PLUT Alojzija s Krvavčjega vrha pri Semiču; PIRJEVEC Teodor iz Dan pri Sežani in MEZGEC Albina iz Kovčič pri Slivju; PEZDIR Ciril iz Vnanjih goric pri Ljubljani in RIBARIČ Ida iz Lupoglava v Istri. — Vsem našim najboljše želje!

Na binkoštni ponedeljek nas je 50 poromalo iz Pariza v Chartres, kjer se nam je pridružilo še 10 drugih Slovencev. Po sveti maši in petih litanijah v kripti smo si do potankosti ogledali veličastno katedralo; pod njenimi oboki je mogočno donela slovenska pesem, kateri so z napetostjo prisluhnili številni romarji in turisti raznih narodov. Vsak je hotel vedeti, kdo smo.

Skupina Slovencev iz Pariza in okolice pred katedralo v Chartres-u (18. 5. 1959).

V nedeljo, 14. junija, je bila naša skupna sv. maša darovana za vse slovenske žrtve zadnje vojne, zlasti še za pobite domobrance, katerih spominu smo se posebej poklonili v kratki spominski proslavi po sveti maši. V jedrnatem govoru je g. GUŠTIN Ciril prikazal veličino domobranske borbe in njihove žrtve.

Emigrirali so: v Kanado MATEKOVIČ Jože iz Bele krajine; v Avstralijo: MIKULETIČ Maksimilijan, družina PROSEN Antona, TURK Antona, TURK Jožef, družina GORUP Pavla. — Vsem želimo vse dobro in lepo v novih krajih.

VILLEPARISIS (Seine-et-Marne). — Dne 15. jun. sta se poročila KOCJANČIČ Albin iz Trusk pri Kopru in KLEVA Marija iz Kort pri Izoli. Naše čestitke!

FAVIERES (Seine-et-Marne). — Dne 25. apr. sta se poročila Ivan RADUHA in Ana ŠČANČAR. Vso srečo na novi življenjski poti!

SENLIS (Oise). — Dne 24. marca je pri delu veja udarila po glavi VOVK Franca, ki je na posledicah udarca eno uro pozneje umrl v bolnici. Pokojni je bil rojen leta 1930 v Presladolu pri Senovem, v Francijo je prišel decembra 1957. Pokojni zapuška v Franciji težko preizkušeno ženo in dva otroka, s katerimi delimo njihovo bol, ko objavljamo to vest, ki je prišla prepozno za prejšnjo število NL.

CREUSE. — 12. apr. smo imeli skupno sveto mašo v Clugnat. Prihodnjčič se bomo zbrali meseca septembra, o čemer boste pravočasno obveščeni.

NICE. — V nedeljo, 19. apr., smo imeli sv. mašo, katero je daroval g. Čretnik, ki je prišel za par dni med nas iz Pariza s č. g. Žitnikom, v nedeljo 7. jun., pa je imel sv. mašo za nas g. Flis. Vedno nestrpno čakamo teh obiskov, ki nam tudi omogočijo, da malo uredimo potrebne papirje.

V četrtek, 23. apr., sta stopila na zakonsko pot PETRIČ Anton iz Dupelj in HUMAR Jolanda iz Banjšice pri Gorici. Poročil ju je g. Čretnik. Želimo vso srečo!

V Kanado je odšel FRANKOVIČ Peter iz Nove Lipe pri Črnomlju, v Avstralijo pa BOLKO Bruno iz Lokavca na Primorskem, HVALICA Lidija iz Srednjega Zaroga pri Kanalu, PODBOJ Edi iz vasi Stu-

deno pri Sežani. Mnogo drugih pa se odpravlja na pot...

LYON. — V nedeljo, 26. apr., smo imeli v svoji sredi čč. g. Čretnika in g. Žitnika iz Pariza, v nedeljo, 14. jun., pa č. g. Flisa. Obakrat smo se v lepem številu zbrali pri sv. maši, skupaj s Hrvati, v cerkvi Notre Dame-St. Alban, kjer je agilni g. Perko obakrat poskrbel tudi za zakusko, da smo v domači družbi preživel par prijetnih trenutkov. Sicer pa so gospodje imeli vedno dovolj dela z našimi papirji.

MORESTEL (Isère). — V materini hiši slovenjebistriških sester je 16. maja bila preoblečena gđč. KOŠIR Marija, doma iz Ljubljane, ki si je vzela redovno ime Monika. Naj bi Bog tudi med našimi v tujini dal še dosti redovniških poklicev!

OUGNE-CLAMECY (Nièvre). — 2. maja sta se poročila Franc TURŠIČ iz Cerknice in Michelle GIRAULT. — Obilo božjega blagoslova!

V francoskem časopisu »Messages du Secours Catholique« (junijska štev.) je izšel članek o jugoslovanskih beguncih, katerega je napisal g. Čretnik. V prihodnji številki bomo prinesli nekatere odlomke tega zanimivega članka.

OB LUKSEMBURGU

AUMETZ. — Blaža Salenta so iz bolnice Beauregard (Thionville) v petek 10. aprila prepeljali domov, ker je bil zelo slab in na domu je še isti večer ob ¾ na polnoč umrl. Pokopali smo ga v ponedeljek, 13. 4. Pogreb je vodil aumeški župnik in dekan g. Noblet, pogrebno mašo pa je opravil podpisani. — Pokojnik je bil rojen 31. jan. 1888. (Hudi kot, Pohorje) na Štajerskem. Življenje ga je prisililo, da je moral že mlad od doma za kruhom. Delal je v Nemčiji (Gladbeck) in je bil eden med prvimi, ki so prišli v Aumetz. Tu je ostal in je bil kot prej vseskozi zaveden Slovenec in dober katoličan. Bog mu daj svoje plačilo. Vdovi in 11 otrokom, že skoraj vsem poročenim — naše sožalje!

ALGRANGE. — Tu je 5. maja umrl in bil pokopan Škur Ivan, 83-letni vdovec, doma iz Bovca. Zaradi močnih notranjih poškodb, ko je nekoč padel, je hiral in hiral do smrti. Bil je zvest naročnik »Naše

luči», odkar izhaja. Živel je 50 let v Algrange-u! »Naša luč« izgublja tako enega svojih zelo zvestih naročnikov. Upajmo, da bo drug stopil na njegovo mesto. Naj počiva v miru!

Romanje k Mariji Pomagaj v **Habsterdick** je lepo uspelo. Lepo število nas je pohitelo k Mariji; Marija sama se nam je oddolžila s svojimi milostmi. (Upam, da ste bili vsi zadovoljni in da ste vsi srečno zdravi in veseli prišli domov. Zahvalim se na tem mestu vsem, ki so mi pomagali pri organiziranju romanja; prav posebna zahvala pa gre g. Jankoviču, ki je, kakor vsako leto, imel na skrbi romanje Slovencev, ki bivajo v Meurthe et Moselle).

Tone Dejak

Vsem prijateljem in znancem se zahvaljujem za spremstvo na zadnji poti mojega moža Blaža, posebno pa č. g. Antonu Dejaku za pogrebni govor.

Marija vdova Saleten
in 11 njenih otrok z družinami,
Aumetz.

OB NEMŠKI MEJI

Slovesnost 1. maja pri Mariji Pomagaj v **HABSTERDICKU** je nad vse lepo uspela. Iz najrazličnejših krajev smo se tam znašli in pevci so odlično peli. Sam škof msgr. Rupp iz Pariza je imel slovesno sv. mašo in je v govoru poudaril lepe lastnosti slovenskega delavca in nas vzpodbujal, da ostanemo zavedni in krščanski delavci. Mnogo naših izseljenskih duhovnikov nas je počastilo s svojim obiskom, žal je pa naš msgr. St. Grims to lepo slavlje doživljal v mislih in v molitvah v svoji bolniški sobi v kliniki in v Merlebachu. Veselimo se, da je zdaj spet boljši.

Društvo »Sava« v Merlebachu slavi letos 5-letnico obstoja. — Pri društvu »Slavček« je letos predsednik g. Jože Čadej, tajnik pa g. Mirko Višnikar. — Društvo sv. Barbare v Jeanne d'Arc ima za prvega predsednika g. Johana Priboška, za prvega tajnika pa g. Dominika Čufra. Konec junija in v juliju bo imelo veselico, nato pa izlet. Seveda bo slovesno proslavilo tudi svojo patrono sv. Barbaro. — Deluje tudi pevsko društvo »Triglav«. — Cerkveni pevski zbor »Slovesnik« nas s svojim neumornim petjem razveseljuje pri službah božjih.

Tudi v teh modernih časih je potrebna bratska povezanost rojakov v društvih. Sodelujmo in radi pomagajmo pri prireditvah, da se pokaže naša slovenska zavest in da bo nam bivanje na tujem prijetnejše!

IZ PISARNE NAŠE KATOLISKE MISIJE:

Zaradi moje dolgotrajne bolezni na jetrih bo obširnejše poročilo prišlo pozneje; tu samo nekateri najvažnejši dogodki:

Dne 1. majnika — **romanje** v **Habsterdick** k Materi božji: Nisem bil navzoč; bil sem pa zelo vesel sporočila, da je vsa proslava zelo lepo potekla in da je pohitelo k Mariji čez 600 naših romarjev. Prav lepo se zahvaljujem g. škofu Rupp-u, ki je prihitel iz Pariza k nam, enako vsem dragim sobratom, ki so pomagali pri celotni proslavi. Rojaki so bili zelo veseli, ko so videli 7 slovenskih duhovnikov pri Mariji Pomagaj v Habsterdicku. Ob tej priliki so me tudi vsi obiskali, enako mnogo naših rojakov od vseh strani. Bil sem v hiralnici Ste. Elisabeth v Merlebachu. Mati božja naj vas spremlja v vašem življenju!

Za moj god in rojstni dan sem dobil od vseh strani krasna darila, za katera se tu prav iz srca zahvaljujem, saj so mi ta omogočila, da sem odhitel nato na bolniški dopust v Morestel, kjer so naše drage sestre storile vse, da se mi je zdravje utrdilo in sem spet mogel na svoje delo. Ob drugi priliki več o tem!

V Morestelu sem izvedel za **strašno nesrečo** v rudniku Ste. Fontaine pri Merlebachu, kjer je bilo zaradi eksplozije 14 takoj mrtvih, 32 pa težko ožganih. Izmed naših rojakov so mrtvi: **Pavel Rihtar**, 29 let star, oče 3 otrok, stanujoč v Merlebachu; **Ivan Brudar**, 35 let star, oče 2 otrok, stanujoč v Jeanne d'Arc-u; **Jožef Belasič**, 21 let star, neporočen, iz Hombourg Haut; **Bernard Kravos**, 23 let star, iz Creutzwalda, neporočen; poleg teh pa še mož slovenske žene **Štefan Fojud** iz Freyminga.

Vsem tem želimo, da jim Delavec iz Nazareta — Gospod Jezus obilo poplača vse grozne muke in potolaži obupane sorodnike.

Še vedno pa leže med močno ožganimi rudarji: **Anton Pribošek** iz Cité Jeanne

d'Arc v bolnici sv. Luka v Lyonu; Vinko Čerkuč v bolnici mesta Lyona; Štefani Anton v bolnici v Parizu. — Kakor vsem težko zadetim, želimo še posebno našim rojakom, da bi se kmalu vrnili med nas!

Obširnejše sporočilo bo sledilo!

Tudi v času moje bolezni so se naši rojaki poročili: Ana-Roza Marija Mathis-Drenovec je 2. maja cerkveno poročila Jacques-Emile Chauffin, poročil ju je g. Vinko Žakelj iz Belgije v Merlebachu. — Dne 6. maja pa je č. g. Franc Susman poročil v Habsterdicku Leonarda Šumej s Frančiško Korošec. Vsem, tudi neprijavljenim, želimo vso srečo v življenju!

Romanje v Lurd (Lourdes): Pripravljamo se, da bomo pohiteli zopet v Lurd: dne 25. avgusta gre romarski vlak iz Metza preko Pariza, Bordeaux v Lurd. 2. razred stane 12.900 frankov, hrana v Lurdu pa vsak dan od 1500 do 1800 ffr. Ker bomo ostali tam do 2. septembra, je treba računati za vožnjo, hrano in stanovanje za eno osebo do 22.900 frankov. **Priglasiti** se je treba za okrožje kat. Misije v Aumetzu preč. g. Antonu Dejak, izselj. duhovniku v Aumetzu, v mojem okrožju pa meni — vsaj do 15. julija. Domov pridemo 2. septembra. Vse drugo boste izvedeli pri prijavi.

Danes je tudi prva prilika, da se iskreno zahvalim dragima svojima prijateljeva preč. g. Antonu Dejak in g. Francetu Susman za vse dobro, ki sta ga storila meni in našim rojakom v času, ko sta me nadomestovala! Naj vama naš Veliki duhovnik Jezus Kristus vse obilo poplača!

Vse rojake, zlasti velike moje dobrotnike, iskreno pozdravljam in želim vsem mnogo zdravja in božjega blagoslova!

Grims Stanko,
slovenski izseljenski duhovnik
iz Merlebacha.

PORURJE

Porurje se razvija kot še nikoli. Vedno nova industrijska podjetja, vedno več proizvodnje, vedno več ljudi se naseljuje po mestih, vedno večje bla-

gostanje. Težko pa bi bilo reči, če je tudi vedno večja zadovoljnost. Materialno blagostanje ne gre vedno vstric z notranjo srečo in zadovoljnostjo.

Po dolgem času zopet **KRST!** 28. maja je bila sprejeta za božjega otroka Ivanka Iglič, hčerka Slavka in Ivanke Iglič iz Altenessena, Nordsternstr. 29. Krst je bil v cerkvi St. Johann. Za botro je bila očetova mati, ki je nalašč za to priliko prišla iz domovine. Želimo in voščimo, da bi otrok zrasel v dobro kristjana.

Da Slovenci v Porurju ne bomo izumrli, so dokaz tudi poroke: Jakob Deželak iz Sv. Lenarta nad Laškim je popeljal pred oltar Gabrijelo Povalej iz Št. Vida pri Grobelnem. Zvestobo do smrti sta si obljubila 11. IV. v cerkvi St. Johann v Altenessenu. — Isti dan sta se poročila in v isti cerkvi izrekla svoj »da« Jožef Kozole iz Koprivnice in Frančiška Jurkošek iz Sv. Ruperta nad Laškim. — Alojzij Risa iz zelene Štajerske si je vzel za življenjsko družico Heleno Kozic iz našega Prekmurja. V odsotnosti slovenskega duhovnika ju je poročil župnik nemške fare v St. Johann, Altenessen. — Mesec maj je že za mnoge pare bil začetek njih zakonskega življenja. Menda je že tako v naravo položeno: Dne 2. maja sta se v cerkvi St. Johann v Altenessenu poročila Vinko Zupan iz Kovorja in Marija Flisar iz Kruplivnika. Za večno sta se zavezala 10. maja Jože Oštir iz Sv. Križa pri Litiji in Marija Podlesnik iz Dol pri Litiji. — Nekaj dni pozneje sta si podelila zakrament zakona Milan Povalej iz Celja in Marija Vegelj iz Kostanjevice ob Krki. Stopila sta pred oltar 15. maja. — Takoj naslednji dan pa sta si podala roki in nadela zakonska prstana, simbol povezave in medsebojne pomoči, Anton Oprešnik iz Sv. Lenarta nad Laškim ter Marija Razboršek od prav tam. Ženinu je sicer po poroki postalo nekoliko slabo, vendar upamo, da ne zato, ker si je nadel zakonski jarem, saj mu ga bo pomagala nositi njegova družica. V dvoje bo lažje šlo!

Vsem novoporočencem kličemo: majsko razpoloženje naj jih spremlja vsa leta njih zakona! To se bo prav gotovo uresničilo, če bodo vedno v zakonu in družini imeli Boga za dobrodošlega gosta.

Smrt, zadnja in usmerjevalna postaja na poti v večnost, je to pot prizanesla na-

šim mladim ljudem. Pobralla pa je v Esse-
nu gospo **Heleno JARC**, eno naših naj-
starejših Slovenk iz Porurja. Na zadnji
poti iz cerkve sv. Mihaela so jo spremljali
številni — že odrasli — otroci, sorodniki,
pa tudi vnučki in pravnučki.

Na belo nedeljo, 5. apr., so nas obiskali
Slovenci iz belgijskega Limburga. Dva pol-
na avtobusa jih je bilo. Najprej so nam
pri maši zapeli slovenske velikonočne, na-
to pa so nam zaigrali trodejanko »Zločin«.
Pri maši je bilo do 400 ljudi, pri igri pa
precej manj. Je temu res krivo, da naši
ljude niso imeli več denarja za vstopnino?
— Belgijskim Slovenkam in Slovencem, zla-
sti igralcem in pevcem, se za njih obisk
pristrčno zahvaljujemo. Zaigrali so res do-
živeto in se potrudili, da nas razvesele.
Posebna zahvala velja g. Roglju iz Eisdena,
ki je igro tako uspešno vodil in se ni ustra-
šil pripeljati iz daljne Belgije celo kulise
in preobkro za igralce.

Še enkrat: prav lepa vam hvala, rojaki
iz Belgije!

Naši ljudje se precj selijo v prekomorske
dežele. Največ jih odhaja v Avstralijo in tudi v
Kanado, posamezniki pa kam drugam. Selitev je
kriva negotovost zaslužka in kriza v premogovni-
kih, ki še vedno ni pojenjala. Vendar kažejo znaki,
da se bo kmalu obrnilo na bolje. S 1. majem so
v Porurju uvedli 5-dnevni teden, to se pravi, po-
leg nedelje je še sobota dela prost dan. Rudarji
bodo imeli več prostega časa kot doslej. To gotovo
ni slabo, a vendar za mnoge nastaja vprašanje,
kam z njim. Upajmo, da ne bodo popivali ali
pa se dolgočasili, saj za dolgčas še vedno velja
pravilo: prelomi ga, pa boš imel dva kratka.

Čemu tako?

„Rodna gruda“, glasilo Slovenske izseljenske ma-
tice v Ljubljani, prinaša v aprilski številki na
str. 100 zahvalo slov. izseljencev iz Essena sloven-
skim rojakom iz Holandije za njih obisk in na-
stop v Essenu.

Veseli nas, da je revija po dolgem času prinesla
vest o tem dogodku, ki je v živem spominu vseh
Slovencev, kar nas živi v Porurju. Bilo je res lepo,
po dolgem premoru je slovenska pesem spet za-
orila, slovenska dekleta in fantje spet zaplesali
pred 400 Slovenci na odru v tuji Nemčiji. Marsi-
komu se je utrnila solza, ko je spet zaslišal do-
mače napeve in pesmice.

Ali nekaj nam ne gre v glavo: „Rodna gruda“
poroča polovično, ne pove vsega, kar so nam pri-
nesli pevci iz Holandije. Pred kulturno prireditvi-
jo v dvorani katoliškega Kolpingovega društva so
nam zapeli po slovensko tudi pri božični maši,
prinesli so nam iz Holandije slovensko božično
pesem! In božična pesem je v tujini prav tako
dragocena kot narodna! Čemu torej „Gruda“ ne
poroča tudi o božični maši s slovenskimi pesmimi?

Preč. g. Tensundern („Rodna gruda“ piše
g. Tausend[!]) je nemški duhovnik, ki se je iz lju-
bezni do Slovencev naučil naše govorice. V svojem
klenem govoru nas je rotal, naj nikar ne pozabimo
svoje materinščine in naj ji vedno ostanemo zvesti.
A prav tako je tudi apeliral na naše mlade sloven-
ske rudarje iz Westfalije, naj ostanejo zvesti svoji
katoliški veri, ki so jim jo v srce položili njih
starši. Zvestoba narodu in veri naj odlikujeta vsa-
kega Slovenca v tujini. Čemu torej „Gruda“ nič
ne omenja tega dela govora g. Tensunderna, kjer
nas je bodril k zvestobi katoliški Cerkvi?

„Rodna gruda“ nas spravlja v mučno zadrego.
Zahvala le za polovico tega, kar so nam prinesli
pevci iz Holandije, in za polovico tega, kar nam
je povedal g. Tensundern, je, milo povedano, ne-
olikanost. S tem je „Rodna gruda“ žalila holand-
ske Slovence in g. Tensunderna. Ker ne vemo, če
se bo „Rodna gruda“ hotela opravičiti, se na tem
mestu g. Willemsu in g. Tensundernu opravičujemo
mi, slovenski izseljenci iz Essena in Porurja,
in kličemo:

Hvala vam za vse, kar ste nam prinesli, hvala
Vam za vse, kar ste nam povedali!

Slov. izseljenci v Essenu

Tudi letos je bil maj za nas nekaj lepega. Po
vseh kolonijah smo imeli šmarnice dvakrat
na teden. Ob nedeljah smo se pa zbirali pri Ma-
riji Pomagaj na Sittarderweg. Lepo število roja-
kov je obiskovalo povsod šmarnice! Prosili smo v
tem mesecu Marijo posebej, da bi bil naš svetniški
škof Friderik Baraga proglašen za svetnika. Pri
vseh pobožnostih bomo odslej molili tudi v ta
namen.

MATERINSKI DAN. — Za konec šmarnic smo
izbrali farno cerkev v Nieu Einde. Po slovesnih
večernicah smo šli skupaj v prostorno dvorano, da
počastimo naše zemeljske matere. Že v začetku je

primanjkovalo prostora. Naš neumorni pevski zbor „ZVON“ je odpel nekaj lepih pesmi. Tudi moški zbor „Zvona“ se je zelo dobro odrezal. Gdč. Štefi Jančič je pozdravila sestro Justino, ki je ta dan tudi prišla med nas. Naša mladina ji toliko dolgoje! Anica Domevšek je počastila mamice s harmoniko in zaigrala nekaj lepih pesmi. Mala Jožica Muha iz Geelena pa je deklamirala pesem, ki jo je prav za to priliko sestavila. Prisrčna je bila točka male Kristi Papež iz Eygelshovena. Lepo so deklamirali: Zvonko in Edi Romih ter Mija Gril. — Po tem preprostem sporedu smo pogostili naše matere. Ko smo se pozno v noč razhajali, je bilo splošno mnenje, da še ni bilo nikoli tako lepo na materinskem dnevu kot letos.

Naša slovenska družina se je povečala za tri članice: Anici Šket in Antonu Muha se je 14. apr. rodila hčerka. Pri krstu je dobila ime Viktorija Antonija. Družino Rebršek - Ruyters je tudi razveselila hčerka Elizabeta Antonija Frančiška. Prvorojenko pa je dobila družina Jan Snyders in Tončka Petrovčič. Krščena je bila na ime Sabina Ana Elizabeta. Srečnim staršem iskrene čestitke, novorojenkam pa ves božji blagoslov.

V maju smo imeli kar štiri poroke:

6. maja sta si obljubila zvestobo v kapeli slovenske misije g. Joško Robek in gdč. Magda Maurič. — 9. maja sta se poročila v farni cerkvi v Heksenberg gdč. Angelina Belusič in domačin g. Crijns Harry. — 13. maja se je poročila v kapeli slov. misije

rojakinja gdč. Anica Korber z g. Derk Dokter. — 16. maja pa sta stopila pred oltar v farni cerkvi Heerlerheide gdč. Mija Kozole in gospod Rudi Garaj. Bog daj vse dobro našim novoporočencem!

V bolnici je zaradi prometne nesreče g. Franc Podbevšek iz Lindenheuvelna. Je že izven nevarnosti. Zdravja čaka v bolnici tudi gospa Primožič. Obema želimo skorajšnje okrevanje!

MED ROJAKI PO SVETU

V SEVERNI AMERIKI (USA) je umrl zadnji Slovenec, ki je znal indijansko. To je bil p. Roman Homar, doma iz Kamnika, 94-letni benediktinec. Po zgledu svetniškega škofa Friderika Baraga je deloval med Indijanci za njihovo zveličanje.

Slovenci v ARGENTINI so ustanovili knjižno založbo in ustanovo »Slovenska kulturna akcija«. V 5 letih obstoja so izdali že 30 knjig. Na to pomembno delovanje smo vsi izseljenci ponosni.

List »Misli« (ki obiskuje AVSTRALSKE Slovence) piše, da dobivajo tja iz Belgije neki slovenski mesečnik z imenom »Stražni stolp«. Ta dela propagando za neko amerikansko protestantsko sekto »Jehovih prič«. Piše: »Kar zastonj ga pošiljajo. Goreči so ti »svedoki«. Kar zadeva nas katoličane, list ne zasluži drugega, kot da postane med nami »goreč«. Zato v ogenj z njim, čim ga dobitel«

POIZKUSI:

POMLAD

Pomlad vesela
v deželo prispela,
rožce zbudila,
kar jih zima ni umorila.

Kukav'ca se zbudila
svoj ku-ku zapela,
v zeleno naravo srfotala
pomlad oznanjala.

Kristina Berden, Francija

OB DNEVU VSTAJENJA

bratom in sestram v Parizu pošiljam to pesem
iz tujske legije

Zvonovi so zapeli pesem svojo
vso blaženo, v prekrasno jutro dneva,
kot tvojo vztrepetali dušo mojo,
ki iz dalje v božji hram odseva.

Med vami sem in rad, oh rad
podal b' vam roko, bratje dragi,
saj v mislih mojih tisočkrat
ste priča tihi solzni sragi.

Ne jaz samo, vsi bratje v tej tujini,
ki kraj Pariza nekdanj tam v kapeli
ta dan v Gospodovi bližini
k molitvi zbrani, smo zapeli.

Podajmo si roko čez Sredozemlje!
Naj On, ki danes vstal je, dušo brani!
Naj moč molitve nam slabosti jemlje
in Kri Njegova nam življenje hrani.

In mati, ki v daljavi zdaj klečeča
s solzami v duhu zre v daljavo,
za njo naj utrne solza se skeleča,
ovije naj jo z božjo slavo!

Ne samo njej, vsem v domovini
naj želje iste bodo moje,
da v letu novem kje v bližini
Vstajenje skupno zvon zapoje.

Ferjančič Franc

Če kdo ve, kje je **KOLETA JOŽE**,
star 30 let, naj to sporoči njegove-
mu prijatelju na sledeči naslov:
GABERŠEK PAVEL, Herzogen-
ratherstrasse 100, Alsdorf bei
Aachen, Deutschland. — Za uslu-
go Bog plačaj!

?

UGANKA

UGANKA

Dva „o“, dva „p“, samo en „t“ imam,
kot tak se ti predstavljam kot uganka.
En sam obraz odspred in zad imam,
Sienkiewicz pove ti, kje je zanka.

POSETNICA

JAKOMIN DARKO

SOC. C.

Katere vrste obrt ima ta gospod?

RACUNSKA NALOGA

Naredi iz osmih 8 računsko nalogo seštevanja
tako, da, če osmice sešteješ, dobiš ravno 1000.

DOPOLNILNICA

I.

- — VEC slovenski pisatelj
- — RIZ francosko mesto
- — KLO kraj blizu Kranja
- — BAC kraj v Srbiji
- — BOJ kraj v Bosni
- — JCA žensko ime
- — HAR hud veter
- — NDE moško ime

EP
PARIZ
NA KLO
ŠA BAC
MOJCA
NANDE

II.

Če boš znal dopolniti besedam manjkajoče črke,
boš dobil od I. do II. začetek naše domoljubne
pesmi.

REŠITEV UGANK

prejšnje štev. NL:

Enačba: kokoš, koš, sokol, kol; vojak, jak; Kosovo.
Uganka: Telegram.

Pravokotnik: Šmarncice. (Šola, maša, amen, reka,
noga, Ivan, cena, Ezav).

ZA DOBRO VOLJO

»Stari Janez je ob smrti vse, kar je imel,
zapustil sirotišču.«

»To je bilo res lepo od njega. Kaj pa je
imel?«

»Štiri otroke.«

Ne bo res! — »Glej, tu piše, da je tramvaj
lansko leto prepeljal skoraj en milijon
ljudi.«

»To pa že ni res! Saj Trst ne šteje niti
300.000 prebivalcev.«

Dvournno. — Na občinski deski je bilo na-
bito sledeče svarilo: »Beračenje je prepove-
dano pod kaznijo zopora 24 ur ali globe
100 lir. Kdor berača naznani, dobi polo-
vico.»

Nesrečni alkohol... — S karajočim po-
gledom je zdravnik rekel novemu pacientu:
»Kaj vam je, vam danes pri najboljši volji
ne morem povedati. Tega je kriv — žal mi
je, da moram to ugotoviti — nesrečni alko-
hol.«

»Nič zato,« je odvrnil bolnik, ki je bil
malo natrkan; »to pa že razumem. Prišel
bom, ko boste trezni, gospod doktor.«

List slovenskih izseljencev v zapadni Evropi. — Izide vsak mesec razen junija in avgusta, desetkrat na leto. — **Dopise** za številko, ki izide konec meseca, pošljite uredništvu ali poverjenikom vsaj do drugega v mesecu. — Kdor naroča list naravnost pri upravi v Celovcu, naj tja pošlje tudi naročnino: 28 šil., 50 bfr., 600 ffr., 4 h. gld. 5 DM, 700 lir, 12 angl. šil., 1.50 dol. — Darove lahko izročite poverjenikom lista v svoji deželi. — **UREDNIŠTVO** in **UPRAVA** „Naše luči“, Viktringer Ring 26, Celovec-KLAGENFURT, AUSTRIA.

UREDNIŠKI KOTIČEK

Ga. **JULIJA BORLAK**, Belgija: Prejeli smo popis življenja, v katerega pridejo fantje, ki si poiščejo brhke Slovenke iz domovine. Za naš majhen list je mnogo predolg. Če bi hoteli objaviti le izvlečke, bi morali poprej zvedeti naslove vseh oseb, o katerih pišete, in jih prositi za dovoljenje za objavo. Sicer nas postavijo še na zatožno klop. — Glede vprašanja, zakaj „Kristus ni odpustil razbojniku na križu?“ odg.: Kristus je odpustil tistemu razbojniku, ki se je kesal, ki je priznal svoj greh in ga prosil, naj se ga spomni v nebesih. Drugi razbojnik pa se ni kesal in ni pokazal vere in zaupanja vanj. Žalila sta pa Kristusa oba. Kristus je ljubil in življenje dal za oba, a eden te Kristusove ljubezni ni maral izkoristiti. Bog pa spoštuje človekovo svobodno voljo!

CORIMAL, Avstralija: Denar prejeli! Hvala!

PRIHODNJA ŠTEVILKA IZIDE KONEC AVGUSTA!

Knjiga

Hitro znati francosko

je še na razpolago!

Pišite upravi »Naše luči«!
Priporočajte jo!

VABILO

„Studia Slovenica“ P. O. Box 4531, Washington 17, D. C., USA, prosi vse prijatelje in tiste, ki ste poznali rajnega dr. Alojzija KUHARJA, za denarne prispevke, ki bi omogočili, da se NATIS-

NE POMEMBNA KNJIGA (o pokristjanjenju Slovencev in nemško-slovenski meji), ki jo je rajni zapustil med svojimi papirji nenatisnjeno. To bi bil lep spomenik temu velikemu Slovencu! Kdor pošlje 5 dolarjev ali več, bo s tem že plačal to knjigo in jo bo po natisu tudi prejel. Knjiga bo v angleščini in bo angleški svet po njej spet nekoliko bolj spoznal Slovence. Lahko oddaste prispevke tudi preko vašega izs. duhovnika.

ZA KRATEK ČAS

Moderni časi. — Žena na ves glas joka. »Kaj se je pa zgodilo?« jo vprašajo. — »Oh, moj otrok je umrl.« — »Revica, le potolaži se! Saj mu ne bo treba trpeti ne na tem ne na onem svetu, saj je šel med anđelčke.« — »Da, da,« pravi jokajoča žena. »Toda zdaj ne bom več dobivala otroških doklad...«

Resničen dogodek, ki se je zgodil v Franciji nekemu našemu izseljencu: Fant se je večkrat preselil in, ker ni imel dokončnega stanovanja, je želel, da pisma ostanejo kar na pošti. Zato je tudi materi poslal naslov »poste restante, Pariz«. Zelo se je pa začudil, ko je odprl materino pismo: »Ljubi sin! Silno sem žalostna. Kaj si pa vendar užagal, da so te zaprli!« — Ko je namreč brala naslov »restante«, je mislila, da je njen sin postal »restant« (arestant).

Odgovorni urednik: Dr. Janko Hornböck. — Založba Družbe sv. Mohorja. — Tisk: Tiskarna Družbe sv. Mohorja. — Vsi v Celovcu. — Printed in Austria.